

Z úvah těchto, z nichž vycházelo i nař. rozhodnutí, podává se bezpodstatnost námitek ve stížnosti uplatňovaných. Pro otázku lokalisace věci, která dle § 2 odst. 2 jaz. zák. jest jediné směrodatna po stránce objektivní pro použití minoritního jazyka, je proto nerozhodno, že st-l bydlí v obvodu okr. soudu v B., v němž obývá kvalifikovaná národní minorita německá i že nemovitost zemskodesková, tvořící předmět knihovního podání, leží v obvodu tohoto okr. soudu. Mínil-li st-l dále, že v kompetenční normě § 118 č. 1 jur. nor. obsažen jest místní vztah také k místu, kde se nachází těleso zemsko-deskové, ocitá se ve zřejmém rozporu s jasným zněním tohoto předpisu, vkládaje do jeho znění něco, co tam nedošlo výrazu. Stačí poukázat jen na rozdílné znění č. 1 § 118 jur. nor. oproti textaci zvolené pod č. 2 a 3, na což případně poukázal také žal. úřad.

Pro své stanovisko nemůže konečně stížnost dovozovati nic ani z článků 27 a 36 jaz. nař., neboť v čl. 27 se upravuje jazyková stránka knihovních zápisů, kdežto ve sporném případě nejde o knihovní zápis, nýbrž o úřední vysvědčení, že proti bezzávadnému odepsání dílce st-lovy parcely z vložky č. . . . desk zemských nebyl knihovními věřiteli podán odpor, výrazem »působnost« v čl. 36 pak rozuměti jest — jak bylo řečeno již shora k výkladu §§ 2 a 8 jaz. zák. — příslušnost, která jsouc založena ve sporné věci u kraj. civ. soudu v Praze jediné v § 118 č. 1 jur. normy, na obvod okr. soudu v B. se nevztahuje.

Č. 9012.

Vojenské věci: * Přípočet 10 služebních let dle § 7 zák. č. 76/22 lze povolit jen pro výměru výslužného, nikoliv však pro odůvodnění nároku na výslužné.

(Nález ze dne 28. ledna 1931 č. 1099.)

V ě c : Rudolf B. v P. (adv. Dr. Lad. Wopršálek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o výslužné.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Podáním ze 7. července 1927 zažádal st-l, rotmistr zbrojář, o zavedení superarbitračního řízení. Předkládal voj. lékařské vysvědčení z 11. července 1927, dle něhož st-l trpí zhuštěním tkáně obou plicních hrotů s mírným katarhem průduškovým a chudokrevností. Rozhodnutí mno z 19. prosince 1927 byl st-l podle výsledku superarbitrace konané dne 8. listopadu 1927, jež prokázala, že st-l je k řadové službě nezpůsobilý, místních služeb schopen, dnem 1. ledna 1928 přeložen do zálohy, a podle st-lovy služební doby započitatelné k poslednímu dni měsíce prosince 1927 v trvání 7 roků 2 měsíců 19 dnů byl mu podle ustanovení § 4 zák. č. 76/22 přiznán nárok na odbytné 17.016 Kč. Konečně bylo vysloveno, že na zaopatřovací požitky st-l nároku nemá, ježto není splněna žádná z podmínek v § 3 zák. č. 76/22.

Podáním z 5. ledna 1928 sdělil st-l žal. úřadu, že odbytné, přiznané

mu výnosem z 19. prosince 1927 nepřijímá a prosil, poukazuje na přiložené opisy lékařských vysvědčení a chorobopisů, nacházejících se u šéflékaře II/18 pol. praporu v T. o vzniku jeho onemocnění následkem plynů vyvíjejících se z kuřlavých granátů přímo ve službě, aby mu bylo započteno 10 let do výslužby dle § 3 lit. b) zák. č. 76/22. Poukazuje na to, že nemoc jeho povstala zaměstnáním u voj. správy, a že ani v občanském povolání pracovati nemůže, žádal st-I o přiznání výslužného.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že o st-lově nároku na přiznání zaopatřovacích požitků rozhodlo již mno s konečnou platností výnosem z 19. prosince 1927 a že žal. úřad neshledává důvodu měniti toto své rozhodnutí nebo vydávati rozhodnutí nové. Pokud st-I žádal o započtení 10 let do výslužby, bylo vysloveno, že mohlo by se jednati jediné o připočtení podle § 7 zák. č. 76/22. Takové připočtení však lze povolití toliko pro výměru výslužného, tedy gážistům, kteří již jinak nárok na výslužné zásadně mají. St-li však nárok na výslužné přiznán nebyl a není tedy možno jeho žádosti o započtení 10 let vyhověti.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — — —

Podle druhé části nař. rozhodnutí řešil žal. úřad otázku nároku st-lova na trvalé výslužné s hlediska § 7 zák. č. 76/22 a dospěl k závěru, že tímto předpisem nelze nárok ten zdůvodniti. Stížnost naproti tomu namítá, že takovýto výklad neodpovídá znění zákona, ježto dle něho v případě tam uvedeném má býti připočteno při výměře výslužného 10 roků. Má prý tedy býti připočteno k době, již tento gážista ve službě ztrávil, 10 roků a z tohoto součtu má pak býti vyměřeno výslužné. Nss nemohl tomuto právnímu stanovisku stížnosti dáti za pravdu.

Zákon č. 76/22 stanoví podmínky, za kterých vzniká nárok na trvalé výslužné, ve svém § 2 a v § 3. Nárok na odbytné pak jest normován v § 4. Předpis § 5 odst. 1 a 2 cit. zák. stanoví, že voj. osobám bude za určitých předpokladů a zejména také tehdy, stala-li se osoba taková těžkou poruchou na zdraví neschopnou voj. služby bez její úmyslné viny při vykonávání služby — při výměře výslužného — započteno deset služebních let. Odstavce 3. a 4. téhož § pak normují případy, kdy úřad může při výměře výslužného započísti určitou řadu let. Z toho vysvítá, že uvedený předpis nestanoví již podmínky pro nabytí nároku na trvalé výslužné, nýbrž že toliko upravuje otázku, jakým způsobem má býti postupováno při výměře výslužného, t. j. tehdy, když se na základě nároku na trvalé výslužné, založeného již v §§ 2 nebo 3, výslužné ciferně vyměřuje. Že tomu tak, plyne nejen z toho, že § 7 umístěn jest systematicky za § 6, jednajícím o výměře výslužného, nýbrž i z toho, že předpoklady § 7 se nekryjí v některých směrech s předpoklady § 3 cit. zák.

Neporušil proto žal. úřad zákon, vyslovil-li, že připočet 10 služ. let lze povolití podle § 7 zák. č. 76/22 toliko pro výměru výslužného, nikoli však pro odůvodnění nároku na výslužné a že proto není možno vyhověti žádosti st-le, jemuž nárok na výslužné přiznán nebyl, o zápočet 10 let.